

FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

FLORIAN ALBERT

Din toate portretele pe care ziaristii le fac lui Florian Albert, desprind o undă de simpatie acordată... colegului de breaslă. Aceasta nu constituie însă, nicidecum motivul treimii „rabat” acordat pe baze afective, pentru că fotbalistul nr. 1 al Ungariei posedă cu certitudine calitățile unui mare jucător.

Dacă vei întreba pe orice iubitor al fotbalului care a fost cea mai bună partidă a înaintasului maghiar în anul trecut, răspunsul va fi același: „mecul cu Brazilia, de la C.M.”. Intr-adevăr, la 15 iulie 1966 Albert a avut un rol decisiv în victoria echipei sale asupra fostilor campioni mondiali, parafind în 90 de minute alături de trupa „dinastiei” braziliene, cit și filmul unuia dintre cele mai spectaculoase meciuri ale epocii contemporane. De aceea confruntarea l-au și denumit în presă „omul de la 15 iulie”.

Anul care a trecut i-a adus lui Albert, pe lângă satisfacțiile și decepțiile participării la o nouă ediție a „Cupei lumii” și o înedită experiență. Cel care de la începutul carierei sale fotbalistice a jucat atât la clubul său, Ferenecvaros, cit și în naționala Ungariei pe post de înaintas central (fiind unul din principalii lor realizatori) a devenit conducător de joc, retras în linia mediană, dar păstrând totuși atribuțiile majore ale unui înaintas. Pentru Albert, aceasta era într-adevăr o experiență înedită, necesită în primul rând de considerare de ordin fizic (înaintasul maghiar a suferit dese accidente ca pion avansat, în luptă directă cu apărări dure), dar și tehnice și tactice. Pentru reprezentativa maghiară însă, „experiența Albert” se baza pe „modelul Hidegkuti”, având în minus constanța și capacitatea fizică, compensate însă de un plus de eleganță și fantezie. Căci înainte de toate, Florian Albert este un fotbalist elegant: driblingul său scurt și derutant, pasele sale „trasoare”, încercările sale mereu înnoite pentru „undoi”-uri, constituie bagajul său favorit, care a ascuns deseori, surprize de nerecoltat pentru apărătorii unor mari echipe.

În plină maturitate sportivă, la

26 de ani, Florian Albert (1,80 m și 77 kg) este fotbalistul cel mai popular din țara vecină. Debutind la mai puțin de 18 ani în reprezentativa ungară, contra Suediei, el a făcut câteva luni mai târziu un meci memorabil la Budapesta, „învingând singur” — cum scria presa vremii — echipa R.F.G. cu 5-3, într-un meci ce a semnificat de atunci revanșa dramatică finală — C.M. 1954 de la Berna.

Popularitatea sa n-are însă nimic comun cu maniera zgomotoasă ce însoțește alte vedete; el este respectat și înconjurat de public cu o dragoste ponderată, dar nu mai puțin profundă. Prestanța omului și a jucătorului o impun.

Albert este un adept convins al jocului ofensiv, spectaculos, susținut atât pe teren, cit și în paginile sale de cronicar sportiv. Prin această prismă, el a fost tranșant în aprecierile sale asupra ultimei ediții a „Cupei Jules Rimet”: „Au fost două categorii de echipe: cele care au jucat deschis și cele care s-au opus unui astfel de joc. Eu nu cred că a fost o întimplare că cele mai bune și spectaculoase meciuri s-au disputat în grupa noastră.

Întrebat fiind care este diferența de optică în aprecierea unui meci între Albert-jucătorul și alter-ego-ul său, ziarist, el a răspuns pentru... amândoi: „În teren judec meciul ca un atacant, nevăzând întreaga echipă adversă și având o opinie limitată la o mică porțiune de teren. Din contră, cind sunt în tribună, examinez care sînt concepțiile de joc ale ambelor echipe, principiile lor tactice și în afară de aceasta, am opiniile mele asupra rolului și comportării fiecărui jucător. Și mai sînt, evident, în același timp, o mulțime de amănunte pe care le văd și le știu și care sînt greu perceptibile altor spectatori. În orice caz, eu am ideile mele foarte personale asupra fotbalului. Și cred că avînd balonul la picior sau pana în mînă, mă descurc!”

ULTIMUL CAMPIONAT SUD-AMERICAN?

Conform programului inițial stabilit, astăzi urmează să se încheie la Montevideo, prin partida derbi Uruguay — Argentina, al 28-lea campionat inter-țări al Americii de Sud („AMSUD”). Puțini știu însă, că era cit p-aci ca această competiție să nu mai trăiască clipele unei festivități de închidere. În calea organizării ei s-au ridicat multe dificultăți și abia cu câteva zile înainte de începere s-a știut că va avea loc, totuși.

Acest campionat, cu ani în urmă cea mai importantă competiție a continentului sud-american, nu se mai bucură în prezent de popularitate, a trecut pe un plan secundar, cedînd locul „Cupei Libertadores”, recte „Cupa campionilor sud-americani”. De fapt, interesul pentru campionatul inter-țări a început să scadă încă din 1963, cind la ediția organizată și cîștigată de Bolivia, a absentat Uruguay, iar Brazilia s-a prezentat cu o garnitură secundă.

Ultimul mare și cu adevărat campionat a avut loc în 1959 în Argentina (care a și cucerit titlul), unde și-a făcut pentru prima dată apariția proaspăta campionă mondială, Brazilia. Din 1960 însă, interesul s-a deplasat treptat spre „Cupa Libertadores”.

Ceea ce a contribuit și contribuie la pierderea interesului pentru această întrecere este formula de disputare, care a dus la un

conflict între interesele financiare ale marilor cluburi, furnizoare de jucători internaționali și cele ale loturilor reprezentative. Faptul că timp de 3-4 săptămîni echipele reprezentative sînt reunite într-un singur oraș pentru campionat răpește cluburilor posibilitatea ca în perioada de vacanță, înainte de începerea noului campionat național, să perfecțeze turnee care să le aducă beneficii materiale. De aceea multe din echipele prezente anul acesta la startul campionatului Americii de Sud au întâmpinat dificultăți în alcătuirea formațiilor; de aceea în ultimii ani s-au înregistrat multe neprezentări (anul acesta au anunțat că nu participă Brazilia și Peru), care au influențat negativ încasările la jocuri. Anul acesta este pusă sub semn de întrebare rețeta estimată de uruguayeni: 10 milioane de pesos, față de 6 milioane cheltuieli.

Cercurile fotbalistice afirmă că, dacă nu se schimbă formula de disputare, campionatul este sortit pieirii. Unicul mijloc de a-l salva și de a-i reda interesul mare de odinioară este schimbarea formulei. Și în această privință, ziarul sportiv săptămînal „Goles” din Buenos Aires a și făcut o propunere interesantă: adoptarea sistemului folosit în campionatul Europei. Confederația sud-americană urmează să decidă.

Existența competiției periclitată de sistemul de disputare

PALMARESUL „AMSUD”

1916 — Buenos Aires : URUGUAY
1917 — Montevideo : URUGUAY
1919 — Rio de Janeiro : BRAZILIA
1920 — Santiago : URUGUAY
1921 — Buenos Aires : ARGENTINA
1922 — Rio de Janeiro : BRAZILIA
1923 — Montevideo : URUGUAY
1924 — Montevideo : URUGUAY
1925 — Santiago : URUGUAY
1927 — Lima : ARGENTINA
1929 — Buenos Aires : ARGENTINA
1935 — Lima : URUGUAY
1936 — Buenos Aires : ARGENTINA
1939 — Lima : PERU
1941 — Santiago : ARGENTINA
1942 — Montevideo : URUGUAY
1945 — Santiago : ARGENTINA
1946 — Buenos Aires : ARGENTINA
1948 — Guayaquil : ARGENTINA
1949 — Rio de Janeiro : BRAZILIA
1953 — Lima : PARAGUAY
1955 — Santiago : ARGENTINA
1956 — Montevideo : URUGUAY
1957 — Lima : ARGENTINA
1958 — Buenos Aires : ARGENTINA
1959 — Guayaquil : URUGUAY
1963 — La Paz : BOLIVIA
1967 — Montevideo : ?

Asadar : Argentina a reușit 11 victorii, Uruguay 10, Brazilia 3, iar Paraguay, Peru și Bolivia cite una.

REZULTATE DIN EDIȚIA 1967

Uruguay — Venezuela 4-0, Chile — Paraguay 4-2, Argentina — Bolivia 1-0, Uruguay — Bolivia 4-0, Argentina — Paraguay 4-1, Chile — Venezuela 2-0, Uruguay — Chile 2-2, Argentina — Venezuela 5-1, Paraguay — Bolivia 1-0, Bolivia — Venezuela 0-3, Argentina — Chile 2-0.

CAMPIOANA AFRICII

Cea de-a doua ediție a competiției „Cupa campionilor africani” a revenit echipei Stade d'Abidjan (Coasta de Fildeș) pe care o vedeți în fotografia alăturată. Rezultatele dublei finale: Stade d'Abidjan — Real Bamako 1-3 și 4-1.

„PLANUL FONTAINE”

Abia instalat în fotoliul directorial al echipei Franței, Just Fontaine a dezvăluit presei câteva din intențiile sale de viitor.

„N-am intenția să schimb totul: echipa Franței va continua drumul ales la începutul sezonului, cu alte cuvinte drumul echilibrului...” — a precizat Just Fontaine. El are în vedere, deci, pe plan tactic, apărarea în linie, jocul la ofsaid: „cu condiția de a avea la dispoziție jucători capabili să practice un asemenea sistem. Și voi persevera în această idee pînă la capăt”, a adăugat el.

Despre procesul selecționării echipei naționale, Fontaine a declarat: „Este încă prematur pentru a porni la această treabă intrucît primul meci, contra României, va fi la sfîrșitul lunii martie. Dar vă pot spune de pe acum că anumiți jucători vor fi ei înșiși surprinși de selecționarea lor. Mă voi călăuzi după două criterii fundamentale în selecție: CLASA JUCĂTORILOR ȘI OBÎȘNUINȚA LOR CU SISTEMUL PRECONIZAT. Consider că pînă la cele mai importante le dețin în echipă cei doi fundași centrali și cei doi mijlocași. Și dacă va fi posibil voi apela la perechi din același club.”

Deși Fontaine nu și-a concretizat argumentarea, revista „FRANCE FOOTBALL” este de părere că vor intra în vederile sale Piumi și Proveli, care au făcut o bună partidă contra Ungariei, anunțîndu-se drept concurenți serioși pentru Budzinski.

— Robin de la Nantes, întrebîndu-l ca fundași centrali în ultimul meci al sezonului, cu Luxemburg. Pentru mijlocul terenului sînt mulți candidați: Simon și Suaudeau de la Nantes,

● STRUCTURA ȘI TACTICA ECHYPEI FRANȚEI
● PRIMELE NUME DE JUCĂTORI SELECȚIONABILI ● „CUPLURI” DIN ACEEAȘI ECHIPĂ DE CLUB ● CAMPIONATUL LA BAZA SELECȚIEI

Sénac — Kravczyk de la Lens, Peyroche — Andrien de la Lille și alții. În ceea ce privește fundași laterali, Fontaine își manifesta surprinderea, încă din timpul C.M. (unde Justo era acreditat ca ziarist) asupra ne-selecționării lui Cardiet și Rodzik. Sînt doar supoziții ale presei de

specialitate franceze? Certă este însă ruta pe care Just Fontaine și-a propus s-o parcurgă, duminică de duminică, prin campionatul francez, cu stații principale la meciuri-cheie (Bordeaux — Saint Etienne, Lens — Valenciennes, Rennes — Nantes) în căutarea celor mai buni jucători.

Fontaine are convingerea că valoarea acestora nu este cu nimic mai prejos decît a vedetelor din întreaga lume. „Sînt handicapați însă, afirmă Justo, de faptul că n-au încredere în posibilitățile lor. De aceea jucătorii echipei Franței '67 trebuie să creadă în ei înșiși”.

„Să nu ne așteptăm la miracole în ceea ce privește pregătirile echipei naționale”, a concluzionat noul director al viitorilor noștri adversari. El pleacă de la premisa că, existînd o puternică osatură de club, meciurile de omogenizare și cantonamentele numeroase nu sînt necesare. De aceea el preconizează un singur meci pe lună al selecționabililor din loturile A, B și speranțe, în compania unor puternice echipe străine sau a unor selecționare franceze.

Vizînd perspectiva unei selecționări cit mai judicioase, dintr-un mare număr de jucători valoroși, cu personalitate, Fontaine susține o urgență organizare a unui campionat național de juniori care să constituie o permanentă pepinieră pentru fotbalul francez. Pentru această acțiune el solicită și ajutorul financiar al statului.

PROGRAMUL CUPELOR EUROPENE

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI Sferturi de finală

TUR		RETUR
15.II	INTERNAZIONALE — REAL MADRID	1.III
1.III	VOIVODINA — CELTIC GLASGOW	8.III
1.III	LINFIELD BELFAST — T.S.K.A. SOFIA	15.III
1.III	AJAX AMSTERDAM — DUKLA PRAGA	8.III

„CUPA CUPELOR” Sferturi de finală

TUR		RETUR
1.III	GLASGOW RANGERS — REAL SARAGOSSA	22.III
8.III	RAPID VIENA — BAYERN MÜNCHEN	22.III
26.III	SERVETTE GENEVA — SLAVIA SOFIA	8.III
1.III	VASAS GYOR — STANDARD LIEGE	8.III

„CUPA ORAȘELOR TIRGURI” Optimi de finală

TUR		RETUR
8.II	JUVENTUS TORINO — DUNDEE	8.III
1-1	LEEDS UNITED — VALENCIA	?
3-0	BURNLEY — NAPOLI	8.II
3-1	LOKOMOTIV LEIPZIG — BENFICA	3-7
1.II	BOLOGNA — WEST BROMWICH	?
1-0	KILMARNOCK — LA GANTOISE	2-1
19.II	DINAMO PITESTI — DYNAMO ZAGREB	1.III
21.II	EINTRACHT FRANKFURT — FERENCVAROS	28.II